Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!

1Korintus 9,16

2003. Augusztus

VI. Évf. 4. Szám

Élő Gyülekezetek

Tartalom:

Manapság sokszor hallani: az utolsó időket éljük, ezért nem várható megújulás, vagy növekedés, bele kell törődni, hogy az embereket nem érdekli az evangélium. Néha tanítók és gyülekezet vezetők keltik ezt a hangulatot, elaltatva a lelkeket, lelkiismeretet. Mindez azokban a gyülekezetekben hangzik el, ahol tényleg nincs valódi növekedés, hanem stagnál, vagy csökken a gyülekezet. Mégis, máshol egészséges növekedés és fejlődés tapasztalható. Miért e különbség? Több oka is lehet annak, ha egy gyülekezet csökken, pl. az urbanizáció, gazdasági, demográfiai változások, tévtanítások előretörése, de sokszor inkább rajtunk, Isten gyermekein múlik, hogy odaszánjuk-e életünket, és hagyjuk-e, hogy rajtunk keresztül végezze a munkát Isten.

Az evangélium ereje
2. oldal

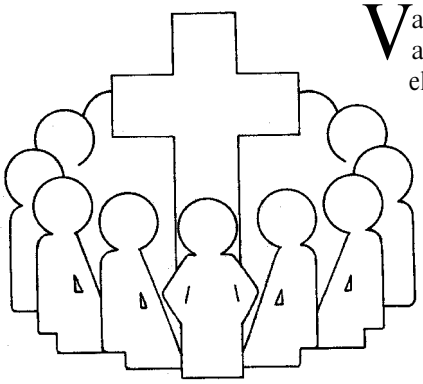

Vannak ez életünkben fontos dolgok, mint az otthon, a család, a munkahely, az anyagi biztonság stb. Ezek előbb-utóbb a főhelyre kerülnek az emberi életekben, még akkor is, ha nem gondolkoduk róla tudatosan. Talán nem mondjuk ki, talán még magunknak sem valljuk be, de fontosabbak lesznek, mint Isten országa. Egyszer csak szól Isten Igéje, hogy „az odafelvalókkal törődjetek", és azt veszem észre, hogy már régóta csak magam körül forgolódom. Meg tudok-e fordulni, és gyümölcsöt teremni, vagy lerázom magamról az intést, és megyek tovább a magam útján? Hiszem-e, hogy ha először Isten országát keresem, MINDEN egyéb (család, otthon stb.) megadatik?

Gyümölcs és otthon
4. oldal

Nemzetközi testvérgyülekezeti konferenciák ritkán vannak. A helyi gyülekezet autonómiájának alapelve egy-egy országon belül is csak laza kötelékeket eredményez távoli közösségek között. Igazán nagy, országok közötti találkozót összehozni nem könnyű. A testvérek közötti láthatatlan kötelékek azonban léteznek és az információk is jönnek-mennek. Ezt kihasználva szervezte néhány testvér 10 évvel ezelőtt az első IBCM konferenciát, idén pedig létrejött a 3. – Nemzetközi Testvérgyülekezeti Missziós Konferencia. A téma a 21. század egyik legaktuálisabb kérdése a gyülekezetek számára: Miközben várjuk vissza az Úr Jézust, növekednek-e a gyülekezetek? Szaporodnak a közösségek? Az apostolok idejében ez volt a jellemző. A konferencia fő vonalát a Cselekedetek 2,47 gyülekezeteinkben való gyakorlati megvalósulása képezte: „Az Úr pedig naponta szaporította a gyülekezetet üdvözülőkkel." Bár hazánkban is gyakran átélhetnénk ezt!

IBCM3.
6. oldal

Az evangélium ereje

A szellemi megújulás elengedhetetlen szempontjai

Ian Jackson

Pál apostol pontosan látta, hogy Krisztust megismertetni az emberekkel egyaránt kiváltság és kötelesség. A Róma 1-ben három kifejezést alkalmaz arra, hogy bemutassa saját magatartását és hozzáállását.

1) Az Isten Igéjéről való bizonyságtétel egyéni kötelesség

Először is a 14. versben úgy beszél magáról, mint „adós”-ról. Pál tisztán látta, hogy Krisztusról bizonyságot tenni nem más, mint adósságot törleszteni. Az evangélium hirdetése kötelesség és engedelmesség volt. Valójában azt érezte, hogy valami szerencsétlenség tör rá, ha nem hirdeti az evangéliumot, ezért írja az 1Korintus 9,16-ban: *„Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!”* Épp ezért minden lehetőséget megragadott, hogy betölthesse ezt a szolgálatot.

Péter és János ugyanennek a Szellemnek a birtokában voltak. Bár megparancsolták nekik, hogy *„egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében”*, egyértelműen a nagytanács tudomására hozták, hogy nem tehetik meg, hogy ne mondják el azt, amit láttak és hallottak (Csel 4,18.20).

Odaszánás kellene jellemeznie mindannyiunkat, akik az Úr gyermekei vagyunk. De milyen mértékben teszünk eleget ennek a kötelességnek? Pál mindenki felé adósnak érezte magát, legyen az egy művelt és civilizált görög vagy egy tanulatlan barbár. Látta, hogy mindenkinek szüksége van az evangéliumra, és az isteni kegyelem mindannyiukat képessé is tette annak elfogadására.

Nem ugyanez a hozzáállás jellemezte-e pl. Hudson Taylor-t, aki felelősnek érezte magát milliónyi kínai életéért, akik az Úr ismerete nélkül haltak meg; továbbá többeket is, akik hatalmas személyes kockázat árán mentek, hogy elérjenek embereket az életmentő üzenettel?

2) Egyéni szolgálatkészség

Másodsorban Pál azt állítja, hogy *„készen állok”* (Róm 1,15). Ő az adósság törlesztéséről beszél, de azt is hozzáteszi, hogy egyáltalán nem vonakodik megtenni mindezt. Készen állt és hajtotta is a vágy. Ebben az apostol saját útmutatását követi, mellyel az efézusiakat figyelmeztette arra, hogyan éljenek bölcsen és *„kihasználva az alkalmas időt”* (Ef 5,15-16). Ennek a kijelentésnek a lényege az, hogy minden adódó lehetőséget meg kell ragadnunk. És itt újra megjelenik a hatalmas személyes kihívás mindannyiunk számára. Megvan-e bennem is az a készség, amely Pálban megvolt, aki előre megérezte útját Rómába?

3) A szolgálat egyéni megtiszteltetés

Pál azt állította, hogy teljes lelkével Istennek szolgál az Ő Fia evangéliumával (Róm 1,9). Annak bizonyítéka, hogy ez nem csupán egy szimpla frázis volt, megtalálható a 16. versben, ahol így szól: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot.”* A szóképben, amit Pál itt használ, egy dolog le van kicsinyítve azért, hogy növelje annak kifejező erejét. A legerőteljesebb formában jelzi, hogy ő megtiszteltetésnek veszi azt, hogy a Krisztusról szóló evangéliumot hirdetheti. Ezt a tényt hangsúlyozza a Róma 15,20-ban is, ahol azt állítja, hogy még azzal is törődik, hogy *„az evangéliumot nem ott hirdeti, ahol Krisztust már ismertté tették”*. Ez az *„igyekezet”* szó más fordításban megtalálható az Újszövetségben, a 2Korintus 5,9-ben és az 1Thesszalonika 4,11-ben. Ebben a szóban jelen van a *„megtiszteltetés megbecsülése”* illetve az *„elszánt odaadás”* érzete. És milyen felbecsülhetetlen megtiszteltetés, amit maga Isten adott nekünk azáltal, hogy ismertté tehetjük az Ő Fia nevét. Ez a megtiszteltetés nem az angyaloknak adatott. Az evangélium szempontjából ők is érdekeltek és örülnek a megtérő bűnösöknek (Lk 15,10; Csel 8,26; 10,3; 1Pt 1,11-12), de Isten minket, az Ő gyermekeit tisztelte meg azzal, hogy kinyilváníthatjuk az életet és szabadságot azok felé, akik a sötétségben és a halál árnyékában vannak.

Itt viszont egy újabb kérdéssel találkozunk. Valóban megtiszteltetésnek veszem azt, hogy bizonyságot tehetek az Úr Jézusról? Ha igen, milyen mértékben bizonyítja ezt az életem?

Ideje, hogy egy felelősségteljes pillantást vessünk az életünkre.

Személy szerint hálás vagyok Istennek a jó örökségemért két szempontból. Elsősorban istenfélő szüleimért, akiknek egyetlen törekvése az volt, hogy megtérjek és élő közösségem legyen az Úrral. Másodsorban pedig azért, mert életükön keresztül megtanulhattam, hogy milyen kiváltságot és felelősséget jelent egy élő gyülekezethez tartozni. A gyülekezeteknek, annak ellenére, hogy időnként nehézségek veszik őket körül, hatalmas örökségük van. Azoknak, akik kritizálják és elhagyják a gyülekezetet, véleményem szerint, nagyon alaposan át kellene gondolniuk, hogy mit hagynak ott és hová mennek.

London déli részén felnőve hallottam mindazokat az előadásokat, amiket hiszem, hogy az apostoli idők óta a legjobb szolgálatoknak nevezhetünk. Számos bibliatanulmányozáson, evangélizációs összejövetelen, konferencián vehettem részt, amelyeken hallhattam és tanulhattam Isten Igéjének igazságáról. Mindezek hozzájárultak ahhoz, hogy én magam személyes ösztönzést kaptam az Írások tanulmányozására. Ez idő alatt azonban a Britszigeteken lévő gyülekezetek száma jelentős mértékben csökkent és több meg is szűnt. Kétségtelenül sok oka van ennek, de az evangélium hirdetésére való igazi elszántság hiánya nagyban okolható. Nincs itt akkor az ideje annak, hogy az evangélium terjesztését előtérbe helyezzük? Kizárólag az evangélium hirdetésének újbóli alkalmazása az egyetlen esély a gyülekezetek jövőjét illetően.

Ilyen háttérrel van néhány dolog, amely az ellentmondásba kerülés veszélye nélkül kijelenthető.

Személyes cselekedetek szükségessége – megszentelődés

Hogy visszanyerjük az evangélium hirdetésének erejét, szükség van az Úr Jézus felé való személyes odaszánás megújulására. Míg mi, emberek szervezetekben, társulásokban és olyan dolgokban gondolkodunk, amelyek idegenek a Biblia jellegétől, Isten mindig az Ő gyermekeiben gondolkodik, akiket Ő nevel, formál, és akiken keresztül véghezviszi a tervét. Az Újszövetség tele van ennek bizonyítékaival, és az evangélium hirdetésére való törekvés története újra és újra be is mutatja ezeket.

Gondoljunk csak William Carey-re, Fred Stanley-Arnott-ra, David Brainerd-re vagy Jim Elliott-ra. Az ő életük teljesen az Úrnak szentelt és az Ő rendelkezésére bocsátott volt.

A Krisztusnak odaszánt élet azt jelenti, hogy az Ő akarata az enyém és az én időm az Övé. Minden erőmet az Ő dicsőségére szentelem. Ha egy hívő élete nem átadott, nem fog örömet találni az Úrról való bizonyságtételben, és az érte végzett szolgálatot lélekölő

rabszolgamunkának fogja érezni. Hudson Taylor nevéhez fűződik az a mondás, amely szerint az elégedetlen élet titka igen gyakran az akarat feladásában áll. Talán sokkal több kellene belénk is annak a héber rabszolgának a lelkületéből, aki hűségesen lemondott minden szabadságáról az urához való ragaszkodás miatt (2Móz 21,1-6).

Személyes követelmény – az imádság

Az evangélium hirdetésének hatékonysága érdekében szükség van az Úr dolgaival kapcsolatos megújulásra is. Ilyen például a szüntelen imádság és buzgó közbenjárás. Az evangéliumról való bizonyságtételével kapcsolatban Pál igényelte is a keresztyének imatámogatását. Folyamatosan kérte, hogy imádkozzanak érte, hogy legyen bátorsága hirdetni az evangéliumot (Róm 15,30; Ef 6,19-20; Kol 4,3-4). Ezek a kérések csakis olyan valaki szájából hangozhattak el, akinél elsődlegességet élvezett az Úrral való szoros közösség. Az imádságban való függőségnek és menedéknek ugyanez a lelkülete gyakran látható az Apostolok Cselekedeteiben, amikor a hívők szembekerültek az általuk elvégzendő feladat nagyságával. Az Úr Jézus élete is a mennyel való szüntelen kapcsolat szükségességét hangsúlyozza. Jusson eszünkbe, miként töltött a mi Megváltónk éjszakákat imádságban egy-egy szolgálata előtt! Az Apostolok Cselekedetei 16. első versei is az apostolok csoportját mutatja be, akik buzgón könyörögtek Istenhez, hogy szolgálataikban Ő vezesse őket.

Előfordulhat-e, hogy jobban függünk bizonyos módszerektől, mint az Úrtól? Milyen gyakran tesszük első helyre a szervezéseket, mint az Urat, amikor szolgálataink eredménytelenek? Még ha keményen dolgoztunk is egész éjjel, eredménytelen marad, hacsak nem függünk az Úrtól teljes mértékben (Jn 21,5-6). Újból meg kell tanulnunk, hogy az emberi természet csak bukáshoz vezet, és fel kell fedeznünk azt, hogy Jézus nélkül semmit sem tehetünk (Jn 15,5).

Kezeink összekulcsolva száll imánk,
így tudhatjuk meg, mi az akaratod, Atyánk.
Szolgaként térdelve, magunk megüresítve
átadjuk szívünk, hogy Te töltsd azt meg!

Személyes tennivaló – légy az Ige cselekvője

Az evangélium hirdetésének hatékonysága érdekében újra kell értelmeznünk és alkalmaznunk az evangélium elvárásait saját életünkben. Pál tanította Thesszalonikában az újonnan megtérteknek, *„hogyan kell Istennek tetsző módon élni”* (1Thessz 4,1). Mind az ő példaadó magatartása a thesszalonikaiak között, mind a gyülekezet személyes bizonyságtétele Macedónián és Akháján keresztül erőteljes hatást fejtett ki az evangélium ügyének sikeres továbbításában. Ez hatalmas lecke napjaink számára is. Átadhatjuk-e az evangéliumot az elveszetteknek mi is, ha ugyanúgy viselkedünk, ahogy ők teszik? Ugyanazok a dolgok érdekelnek és lelkesítenek-e minket, mint a sötétségben élőket? Egy hívő számára megengedhetetlen, hogy egy bűnösnek a megváltásról és bűntől való szabadulás szükségességéről beszélve ő maga is olyan életstílust folytasson, mely egyáltalán nem különbözik a világiakétól. Világos különbségnek kell lenni! Egy olyan korban, ahol számos keresztyén azt állítja, hogy a hitetleneknek látniuk kell, hogy ugyanolyanok vagyunk, mint ők, muszáj emlékeznünk arra, hogy nekünk szenteknek és tisztáknak kell lennünk. A filippi gyülekezethez írt levelében Pál hangsúlyozza nemcsak az egyéni felelősségteljes magatartást, amely bizonyságtevő, hanem azt a gyülekezeti egységet is, amely elengedhetetlen az evangélium szabad és erőteljes prédikálásában (Fil 2,2-4.14-16). Valaki egyszer így fogalmazott: „Annak nincs értelme, hogy békületlen emberek a megbékélés evangéliumát hirdessék.” Igaza volt!

Az anyagiasság, az önzés, a megszentelődés és az egység hiánya olyan bűnök, amelyeket el kell ítélnünk és az Úr elé vinnünk, mielőtt bármilyen előrelépést várhatnánk bizonyságtételünkben.

A teljes evangélium üzenetének átadása személyes kötelesség

Az evangélium hirdetésének hatékonysága érdekében magunkévá kell tenni az evangélium eredeti igazságát. Oly sok minden, amit az evangélium igazságának tartanak, valójában nagyon messze jár a valóságtól. Az eredeti evangélium úgy tekint az emberre, mint aki teljes egészében fellázadt Isten akarata ellen. Az „új” evangélium könnyedén elmondható, bizonyítható, bábjáték, pantomim vagy zene által bemutatható. Ám Krisztust kizárólag egy hiányzó tényezőként mutatja be, és azt feltételezi, hogy ha valaki megismeri Őt, az élete teljes lesz. Mindez nagyon messze áll a Bibliában leírt igazságtól.

Az ember pusztulása, Isten gyógyítása és az ember felelőssége, amelyek kiválóan tükröződnek a Római levélben, megadják az üzenet alapját. A Biblia semmiféle engedményt nem ad arra vonatkozólag, hogy ennek az üzenetnek bármely részéhez hozzátehetnénk, amelyből elvehetnénk vagy egyszerűen figyelmen kívül hagyhatnánk. Pál nem vonakodott attól, hogy hirdesse az efézusiaknak az Isten teljes akaratát (Csel 20,27). Csak amennyiben hit által elfogadjuk a bűnös helyzetét és a kereszt csodáját, olyan mértékben leszünk képesek Krisztust helyesen képviselni *„az elfordult és elfajult nemzedék között, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban…”* (Fil 2,15) Néhányan azt mondják, hogy manapság már nem várhatunk ilyen megújulásra. Az ilyesfajta pesszimizmus nem helytálló. Imádkozzunk, ahogy az ószövetségi szentek tették: *„Újíts meg!”* és *„Újítsd meg a Te munkádat, Urunk!”*

Adja az Úr, hogy meglássuk, az Ő keze gazdagon megáldja az evangéliumot. Övé minden dicsőség!

Vetés és Aratás tallózó

Állandó rovatok, sorozatok:

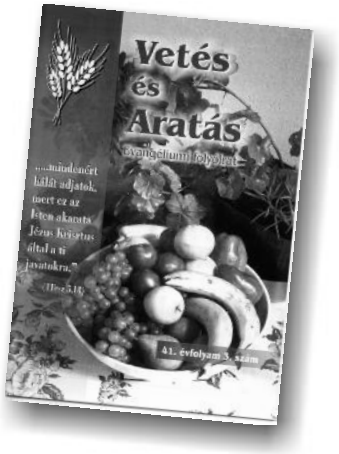

Bibliai zoológia

A holló – Sötét ruhája, táplálkozási szokásai miatt ilyesztő állat. Ismerjük meg, mit hogyan tanít róla a Biblia!

Gyermeksarok

Izgalmas bibliai rejtvény gyermekeknek. Találós kérdések, logikai feladat.

Drágakövek a Bibliában

Ónix, szárdiusz, topáz, smaragd. Számtalan kincs a Szentírás fényében.

Elődeink történelme

Három vértanú (2.)

Nehezen érthető bibliai helyek

Lehet a Sátánnak átadni valakit? Az egyik legnehezebb kérdések közé tartozik.

Szerelem-Házasság-Család

„...anyám méhétől fogva...” – gyermekvállalás.

Gyümölcs

– mint érték Isten szemében

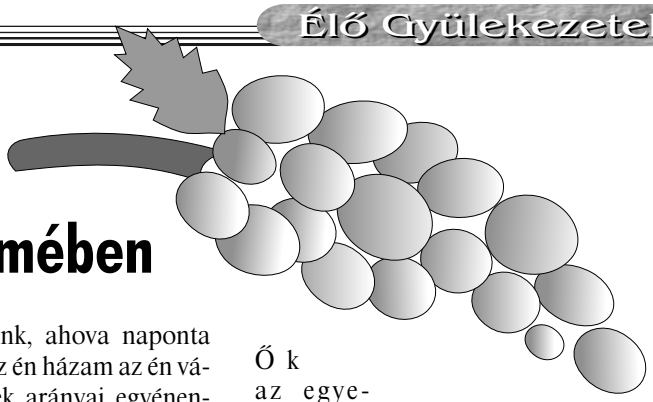

Életünk értelmét akkor látjuk, ha a kitűzött cél megvalósulását felfedezzük benne. Ennek persze előfeltétele az, hogy legyen életcélunk is. Sokáig úgy éltem, hogy nem nagyon érdekelt az életem értelme, örültem az életnek, és megpróbáltam kellemessé tenni azt a magam számára. Később ez azzal bővült, hogy – bizonyos felelősségérzet alapján – a hozzám tartozók életfeltételeivel is törődni kezdtem, de ez csak valamilyen bennem rejlő értékrend alapján történt, nem pedig valami eltökélt életcél megvalósítása érdekében. Tehát azt mondhatom, hogy nem volt konkrét életcélom, de nem is nagyon foglalkoztatott ez a kérdés. Hála a Mindenhatónak, ez már jó ideje nem így van. Életem célja meghatározottá vált azáltal, hogy felismertem: Krisztus értem is meghalt. Ezzel örökre magához láncolt, és szolgálatába állított. Isten azért teremtette az emberiséget, és abból a célból hívott új életre engem is, hogy velem – velünk – szeretetközösségben legyen. Életem értelme és célja tehát ennek minél aktívabb részesévé lenni. A gyülekezetben és a missziós mezőn erre rengeteg lehetőségem van, és lehet mindenkinek.

Természetesen nem minden ember vélekedik így, és sokszor egészen csábító, igaznak látszó megfogalmazások születnek. Egy gyönyörű írói gondolat szerint: „...azért élünk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne”. Páratlanul szép kifejezés, sokszor idézik. Engem is megfogott, lenyűgözött. Otthon. Békesség. Család. Haza. Szeretet. Ez az otthonteremtési vágy, ösztön bennünk van, bennünk gyökerezik, valahol kényszert érzünk a helyben maradásra, az otthonunk hangulatának megteremtésére, annak élvezetére. Arra is vágyódunk, hogy ezzel a mi kis dédelgetett otthonunkkal eldicsekedhessünk, másoknak is megmutathassuk. Később a változásait, a fejlődését is megismertethessük barátainkkal, szeretteinkkel. Közben azért fenntartjuk az igényünket arra, hogy ez a mi otthonunk, a mi kis védett erődünk, ahova naponta visszahúzódhatunk, „az én házam az én váram” elv legyen. Ennek arányai egyénenként, családonként változnak, ki-ki vérmérséklete, életkora, egészségi állapota és szükségletei szerint gyakorolja ezt, ez így rendben is van.

De mindezen bölcselkedések csak korlátozottan érvényesek. Ezen azt értem, hogy bár szépen hangzanak és tartalmasak ezek a törekvések, de mit sem ér velük egy olyan személy, akinek például nincs része ilyen élményekben, ugyanis nem ezen a síkon éli az életét. Vehetném a legegyszerűbb esetet, azt, akinek nincs otthona. Nem kell feltétlenül lecsúszott egzisztenciájú hajléktalan embertársainkra gondolni, elég csak sok fiatal felnőttre, akiknek még nincs lehetőségük önálló otthonban élni, hanem hol itt, hol ott, – hol barátnál, hol családnál – meghúzódva, alkalmazkodva laknak évről évre. Várva és remélve, hogy egyszer majd otthonuk lesz valahol. Valahol a világban, esetleg „valahol Európában”. Gondolhatunk azokra, akiknek volt ugyan otthonuk, hiszen családban nőttek fel – még ha nem is érezték mindig jól magukat –, de lakásban, otthonban nevelkedtek. Lehet, hogy szűkösen éltek és emiatt elégedetlenek voltak. Esetleg jólétben volt részük, de magányosan érezték magukat, mert nem volt testvérük. Talán mindkettő megvolt – mármint testvérek is meg jólét is –, csak éppen békesség nem volt, mert hiányzott a szeretet és a megértés. Lehet, hogy mostohán bántak velük a szüleik, vagy éppen árvák voltak. Talán alig várták, hogy elkerüljenek otthonról – hogy önállóvá válhassanak – és most meg is kapták, de az otthontalansággal együtt. „Kérem, én nem ilyen lovat akartam” mondanák, ha volna kinek. Azt remélik, hogy ideiglenes ez a helyzetük, hogy nincs lakásuk és nincs társuk. Ők az egyedülállók. Ez az állapot nem feltétlenül baj, de a dolog átélése nagymértékben függ az életkortól, az egészségi állapottól és a másfajta életre való vágyódás mértékétől.

> És ezt a példázatot mondá: Volt egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találá. És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.
>
> **Lukács 13,6-9**

Ám létezik másfajta egyedülállóság is. Amikor az a választott életforma. Akik küldetést éreznek a nagy tettekre, és család nélkül jobban és önállóbban vélik megvalósíthatónak céljaikat, azokat a nemes célokat, amit elhívatásuknak tartanak. Mert mi is az életünk célja? Csak az egyik variáció az, amit az író mond, hogy otthonra leljünk – bár ez egy nagyon helyes és reális cél, a többségnek ezt ajánlom. Én is ezt választottam. De az ember nyughatatlan természete olyan, hogy nem elégszik meg ennyivel, és nem is képes rá, hogy betartsa az otthonülés egyhangú szabályát.

Az otthon kérdése életünkben alapvető. Ha van otthonunk, az egy csodálatos dolog. Nagyon hozzá tud nőni az ember, akárhol is él. Nem elsősorban a lakás helye és színvonala a fontos. A városi embernek „halvány fogalma sincs” – nekem se –, hogyan képesek emberek kicsi falvakban, esetleg annak is a legszélén, „ahol a madár se jár”, leélni egy életet. Bizonyára képtelen lennék rá. Csodálattal és „szent irigységgel” tekintek a vidéki emberek békességére, türelmére és nyugalmára, amiben sokszor nincs részem. Nyilván óriási szerepe van ebben a magatartásukban annak az otthonnak, ami az övék, amiben jól érzik magukat. Biztonságérzetet ad az a tudat, hogy van hová hazamenni, ahol „ha majd megöregszem”, továbbra is jól fogom magam érezni, és majd jönnek hozzám, mert itt milyen jó. Meg is erősíti ezt néhány kénytelen kimozdulás, utazás, esküvőre vagy temetésre a távolba. Az ilyenkor előadódó szokatlan helyzetek, hangok, viselkedés, zaj és türelmetlenkedés. Ezek, mint váratlan, kellemetlen „mellékhatások”. Alig várják, hogy túl legyenek a procedúrán, és elmondhassák a feszültség elmúltával, hogy „mindenütt jó, de legjobb otthon”.

Tehát az otthon nagyon fontos számunkra. Fontosnak érezzük, és jó, hogy így van, mert ez nagyon lényeges dolog. Mégis, nem fejezhetjük itt be a történetet, mert megcsalnánk magunkat. Mi végre is vagyunk a világon? – kérdeznénk az írót, ha tehetnénk, és ő most is így felelne: „...hogy valahol otthon legyünk benne”. És én igazságtalan lennék az íróval, ha azt akarnám

ráerőltetni, hogy ő az otthon alatt csak a családi fészket, a lakást értette volna. Nyilván volt egy olyan csodálatos OTTHON fogalma, amit ő rakott össze az emlékeiből, érzéseiből, vágyaiból, ami mindenképpen értékes. Ez egy nagyon magasztos szemlélet, és feltétlenül helye van az értékrendünkben azért, hogy tanuljuk meg értékelni otthonunkat, szüleinket, hazánkat. Én is nagyon szeretem az otthonomat. Főleg, mióta kirepülő gyermekeim révén megéreztem az ő hazatéréseik örömét, abba a fészekbe, amelybe én is a család tagjaként tartozom, ami nemcsak a lakás maga, hanem annak légköre is. Sokat emelkedett emiatt a szememben a saját, talán eddig egy kicsit nem eléggé értékelt otthonunk értéke. De beletartozik Miskolc, Magyarország, a gyülekezet, a munkahely az emberek mind, együtt.

Nos, hát mi a baj ezzel az otthon szemlélettel?… Nem ezzel van baj. Lássuk csak az Úr Jézus egyik példázatát:

Lukács evangéliuma említ egy gazdát, akinek a szőlőjében már három éve élősködik az a fügefa, amelyik nem hoz termést. Nincs helye az ilyen fának az én kertemben, vonja le a következtetést a gazda, és kiadja az utasítást: ki kell vágni. Nem terem gyümölcsöt, semmi haszna nincs, foglalja a helyet, elszívja a tápanyagot, élősködik – miközben pedig nincs rajta egy szem gyümölcs sem, évről évre.

A mi életünk a fügefa élete. Isten az ő kertjébe ültetett minden más emberrel együtt. Jó körülményeket adott, sőt Kertészt is állított mellénk, hogy gondozzon. Minden lehetőségünk megvan, hogy a táplálékot magunkba szívjuk, a legtágabb értelemben. Akár családban élünk, akár nem. Ha egészségesek vagyunk, akkor is, és ha nem, akkor is, de mindenképp az Ő jelenlétében élhettünk, és élhetünk. Szenvedéseinkben Ő vígasztal, nélkülözéseinket Ő enyhíti. És vár: Hozunk-e már gyümölcsöt. Vagy a saját otthonunkat, fészkünket építgetjük, hogy az szép legyen, jó legyen nekünk?

Nem kell látványos dolgokra gondolni. Nem biztos, hogy a mi fügetermésünknek kell a leghíresebbé válni. Nem biztos, hogy a máséhoz kell hasonlítania, de kell teremnie fügének. Legalább egynek. Ha példázatunkban ezt látta volna a gazda három év után, nem azt mondta volna: vágd ki! Örült volna, hogy: no lám, már kezd teremni az én kedves csemetefám. De miután nem volt, gyanakvó szemmel kezdte méregetni. Mi végre van itt ez a fügefa?… Mi végre vagyunk a világban? Mikor lesz már rajtam gyümölcs?

És azt is el szeretném még mondani, hogy én mit tartok gyümölcsnek. Nincs tételesen, pontosan megírva, hogy kinek mit kell az asztalra letennie a hívő élete során. De az biztosan nagyon fontos, hogy ezeknek a dolgoknak, mint életünk által termett gyümölcsöknek, egészségeseknek kell lenniük. Látszódni kell rajtuk a jószívűségnek, a kedvességnek, a szeretetnek. Ha szépen szólunk egymáshoz, ha nem irigykedünk, ha nem nézünk át a másikon részvétlenül, ha apró figyelmességgel – ami lehet udvariasság, segítségnyújtás, tapintatos érdeklődés – örömet szerzünk a másiknak, már egy szem gyümölcsnél tartunk. És erre mindenki képes. Szerintem már az első évben.

A történetben három év után még kapott egy év haladékot a rakoncátlan fa, hátha meggondolja magát, – tehát az elvárás továbbra is ez: legyen gyümölcs.

De hát hogyan teremjek én, kérdezhetné bárki, ha egyszer nem tudok?

Véleményem szerint a szándék is a termés biztosítéka ebben a helyzetben. Lehet, hogy egy növénytermesztő szakember kinevetne, mert, hogy a rügy még nem veszső, vagy a virág sem biztos még, hogy megtermékenyül. Hiába erőlködik egy növény, leveleket hajt, növekszik felfelé, terebélyesedik, virágba borul – de ha jön a fagy, vagy rossz idő miatt elmarad a porzás, esetleg kártevők, fertőzés és jégeső éri, tönkre teheti a gyümölcstermést. Igen, megtörténhet egyszer, még egyszer, sőt sokszor, de a gazda ezt is látja, tudja. Isten a szíveket vizsgálja. Ha akarok gyümölcstermő életet élni, Isten megsegít abban. De az is biztos, hogy ha nincs szándék, akkor termés sem várható. Ezért szerintem az arra való törekvés, hogy egészséges gyümölcsöt teremjek, biztosíték annak elérésére is.

A szellem gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, szelídség, hűség és mértékletesség. (Gal 5,22) Ha mindezek megtalálhatók bennem, már illatos, lédús, fenséges és zamatos fügéim vannak. Legyen fő imatémám az új esztendőre a gyümölcstermő élet őszinte szándéka, és az eredmény nem marad el.

Ami pedig az otthont illeti, arra a Máté 6,33 szerint az a válasz: *„Keressétek először Isten országát, és az Ő igazságát, és ezek mind megadatnak nektek.”*

Vagyis az, aki Isten útján jár, és az Ő akaratával egyesíti a céljait, az biztosan olyan otthonra lel majd, ahol jól érezheti magát. Tehát: nemcsak azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne, hanem Isten útján kell járnunk, és eközben Ő elvezet a számunkra megfelelő otthonba is.

Akik magasabb szinten, életük példájával bizonyítják az otthonhoz nem mindenáron való ragaszkodás nagyszerű eszményét, a misszionáriusok, a népeket tanító igehirdetők, ők is biztosan szívesen térnek vissza otthonaikba. De legalább olyan, vagy még nagyobb lelkesedéssel kelnek útra ismét, ha a küldetéstudat szólítja őket. Engem csodálattal tölt el. Az otthon nagyszerű dolog, de lám, vannak szép számmal olyan emberek, akik az esztendő egy részét otthontól és családtól távol töltik az Úrért, sőt sokan pont ezért nem is élnek családi kötelékben. Hűségük jutalma egy mennyei otthon lesz, ahol majd velük találkozunk ugyan, de ők azt hiszem, fényesebb ruhában lesznek, mint én. Az az otthon pedig, a mennyei haza, minden elképzelhetőnél csodálatosabb, melegebb, komfortosabb lesz, és kárpótol majd mindannyiunkat. Utazókat és otthonülőket egyaránt.

–HI

Könyvajánló

NEM KÍMÉLTÉK ÉLETÜKET

Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.

A bénító közönyösség, ugyanakkor csodálatos alkalmak idején az Úr Jézus szolgákat és aratómunkásokat hív. Az aratnivaló sok! Az eljövendő Király olyanokat hív seregébe, akikben szeretetének és isteni buzgóságának lángja lobog. Olyan munkásokat szólít, akiket olyan vágy tölt el, amely messze túlmegy a puszta kötelességtudaton. Olyan szíveket keres, amelyek mindent odaadnak, hogy vele fáradozzanak megbizatásának céljáért. Milyen ösztönző példaképeket ismerünk meg az Úr Jézus Gyülekezetének történetében! És milyen csodálatos termést takarítottak be! – Krisztus szeretete töltötte be őket, amely legyőzte kényelemszeretetüket és a szenvedések miatti aggódásukat, és Isten imádóinak önkéntes harcosaivá tette őket.

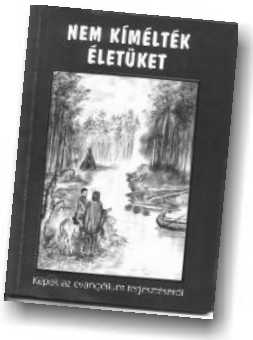

IBCM 3 Romania

International Brethren Conference on Mission 3

3. Nemzetközi Testvérgyülekezeti Missziós Konferencia

A 3. Nemzetközi Testvérgyülekezeti missziós konferenciát Románia szívében, Erdély délkeleti csücskében, Nagyszebentől (Sibiu) délre, Selimbarban rendezték meg. Az időpont – július 1-6. – megelőlegezte a résztvevők számára a meleget, ami az első két napban kánikulai hőmérsékletet ért el. Isten kegyelme volt, hogy esővel enyhítette a hőséget a hátralévő időben.

A több mint kétszáz külföldi és száz romániai testvér 55 országból gyűlt össze (háromszor több országból, mint a 7 évvel ezelőtti IBCM2-n). Jelenleg világszerte több mint 130 országban vannak testvérgyülekezetek. Számos országból a vízumbeszerzés nehézsége miatt nem érkezhettek képviselők.

A konferenciának a Romániai Testvérgyülekezetek egyik missziós központja, a Misiunea Pacea adott helyet. A konferenciateremben voltak a közös összejövetelek, amely erre a rendezvényre készült el, és több száz fő befogadására alkalmas. A központ területén található még egy bibliaiskola, melynek épületei szintén a rendezvény bizonyos részeinek biztosítottak helyet. Többen itt kaptak szállást, illetve itt került felállításra egy nagyobb teremben az a kiállítás, ahol a különböző országokban működő kiadók, folyóiratok, missziók mutathatták be kiadványaikat, képes beszámolóikat a közöttük folyó munkáról. A Misiunea Pacea területétől nem messze a Romániai Baptista Gyülekezetek egy további épülettel segítettek a konferencia vendégeinek elszállásolásában. Többek között a magyar résztvevők számára is itt biztosítottak szobákat.

A magyarországi és erdélyi testvérek egy csoportja (Madarász Lajos –Miskolc, Szabó Jenő –Kolozsvár, mögöttük Vohmann Péter –Budapest, Forró József –Biatorbágy, mögötte Balogh Péter –Miskolc)

Az alkalmak között voltak közös összejövetelek, de szemináriumok is. Ez utóbbiakon a kisebb létszám miatt alkalom adódott beszélgetésekre, kérdések fölvetésére stb.

A konferencia átfogó témája a gyülekezetnövekedés és fejlődés volt az Apostolok Cselekedetei 2. rész 47. vers alapján: „Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet üdvözülőkkel." Ezen ige alapján az Úr számos dolgot helyezett a jelenlevők szívére, melyek nemcsak kihívások a gyülekezetek részére, hanem megvalósítandó feladatok és célok:

1. **Megfelelő vezetés és vezetőség** a helyi gyülekezetekben – olyan emberekkel, akiknek van bibliai látásuk. De emellett látják a helyi gyülekezetek szükségét is, és tudnak tervezni, mivel látják a közelgő veszélyeket, problémákat.

2. **Tanítás** és az annak való **engedelmesség** nélkül nincs növekedés. Engedelmeskedni Isten Igéjének.

3. Fontos a **számbeli**, **felépítésbeli** és **szellemi növekedés**. Ehhez élő hitre van szükségünk, amit a hétköznapokban élünk meg. Így bízhatjuk munkánkat az Úrra, aki naponta szaporítja a gyülekezetet.

4. Szükség van a **hatékony evangélizáció**ra. Ma is működik az evangélium és embereket ér el, ha hűségesen prédikáljuk és megéljük a hétköznapokban. Ennek során, segítséget nyújtva szellemiekben, lelkileg, morálisan és anyagiakban is, elérhetjük a környezetünkben élő embereket.

5. A **gyülekezetplántálás**nak hangsúlyt kell kapnia. Sokszor a nehézségek, az ellenállás vagy éppen az

◀ A konferenciaterem épülete

▶ A bibliaiskola épülete

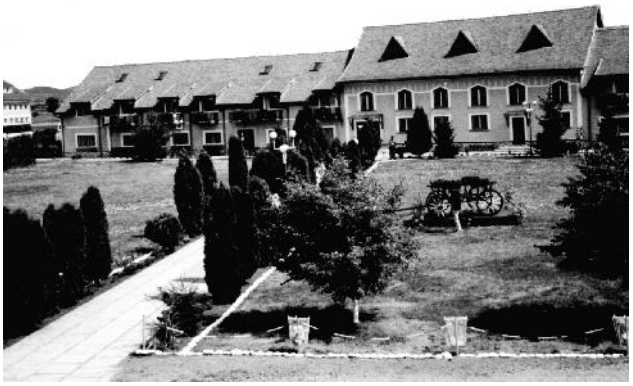

üldözés közepette működtek a történelmen keresztül az újszövetségi gyülekezeti alapelvek. Hogy ezek ma is működhessenek, új és megújuló közösségekre van szükség.

6. A **szellemi ajándékok**at, amelyeket kaptunk, működtetnünk kell. Minden egyes hívő emberre szükség van, felelősséggel tartozik, és az Úr használni akarja.

A központi gondolatok további boncolgatása folyt a szemináriumokon, ahol a tolmácsolás miatt gyakran három vagy négy nyelven is folytak a beszélgetések (angol, német, román, orosz stb.) Esténként egy-egy ország vagy földrész képviselői számoltak be a hazájukban folyó munkáról, gyülekezetplántálásról. A kötött alkalmak mellett, sokszor az étkezések közben, lehetőség nyílt a világ távoleső részeiről érkezett testvérekkel személyesen is megismerkedni. Felfedezni, hogyan munkálkodik Urunk a hazánktól távol eső területeken (Malaysia, Kongó, Singapur, Csehország, Portugália, India stb.).

Az utolsó időket éljük, de Jézus Krisztus ma is munkálkodik, a Szent Szellem erejével ma is építi Gyülekezetét, az Ő Testét. Számtalan országban – a beszámolók ezt erősítették meg – új gyülekezetek jönnek létre, a meglévők számban, hitben és szeretetben szaporodnak, erősödnek. Bár Magyarország is hasonlóakról számolhatna be a jövőben!

A konferencia megnyitó napja ▲

„És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dícsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvezülőkkel."

Csel 2,46-47

Zambiai testvérek énekelnek ▲

Orosz testvérek énekelnek ▲

CHOICE GLEANINGS ÁHÍTATOS NAPTÁR 2003 JÚLIUS 15

„Volt egy Istentől küldött ember, kinek neve János." (János 1,6)

Két János nevű, jól ismert férfi van az Újszövetségben, de attól eltekintve, hogy azonos nevet viseltek, mennyire különbözőek voltak! Az egyik egy papnak a fia, a másik egy halász fia. Az egyik júdeai, a másik galileai. Az egyiknek rövid élete és szolgálata volt, a másik nagyon idős koráig élt. Az előbbit prédikálásáról, utóbbit írásai által ismerték. De mindkét férfi életét Isten célja töltötte be, Bemerítő János és János apostol is magasztalta Krisztust. És mi?

Jim Flanigan

Ó, használj, Uram, még engem is,
Csak ott, akkor és úgy, ahogyan akarod,
Amíg áldott arcod, békéd, örömöd
És dicsőséged láthatom.

F. R. Havergal

Hírek

Szépalma

A budapesti gyülekezet rendezésében az idén is 3 egymás utáni csendeshét volt Szépalmán, ahol sokan részt vettek a vidéki gyülekezetekből. A téma mind a három csoportban ugyanaz volt: Római levél 7. és 8. fejezet. A Római levél tanulmányozása már korábban kezdődött el a szépalmai konferenciákon, s évente 2-3 fejezetet vettünk át. Az első és harmadik csoportban a férfi testvérek szolgáltak az Igével, a második csoportban Alexander Seibel volt köztünk, aki a szolgálatok nagy részét ellátta. A 2. és 3. csoportban az egyik este diaképes vetítést tartott a Wolfgang Bühne testvérrel közösen megtartott vöröskínai útjukról ez év tavaszán. A több mint 1 milliárd lakosú Kínában 60-80 millióra becsülik a házi közösségekben összegyűlő testvéreket. Az evangéliumi keresztyének 4 csoportra oszthatók. Az egyik csoport testvérgyülekezeti jellegű, s itt erősen érvényesül W. Nee befolyása (nyomatékosan meg kell jegyeznünk: Witness Lee nem tartozik az elismert tanítók közé, sőt fogalmazhatnánk keményebben is).
Ha az Úr megengedi, akkor 2004-ben a fenti 3 csendeshét újból megrendezésre kerül, s ekkor a téma: Róma 9-10 lesz.

A győri gyülekezet hasolóképpen Szépalmán töltött együtt néhány napot (aug. 11-16.) A vendég Madarász István testvér volt. A hét témája: Szeretet, ami mindent megváltoztat (Mi a kapcsolatom alapja Istennel? Mert Krisztus szeretete szorongat. Növekedni a kegyelemben. A nagylelkű gazda. A szeretet próbája).

Menyegző

Puskás László és Szabó Orsolya

2003. augusztus 2., Budapest

William MacDonald

SZELLEMI TERMÉKETLENSÉG

„Ezért nem lett gyermeke Mikálnak, Saul leányának holta napjáig." (2Sám 6,23)

Dávid túláradó lelkesedéssel vitte a frigyládát Jeruzsálembe, hogy ott elhelyezze azt a külön e célra felállított sátorban. A király érezte, hogy pályafutásának ez az egyik legnagyobb eseménye, ezért teljes erejéből táncolt a frigyláda előtt. Felesége, Mikál kigúnyolta a szerinte királyhoz méltatlan magatartásért. Kritikájának közvetlen következményeként haláláig nem lehetett gyermeke.

A kritikai szellem terméketlenséghez vezet. Természetesen nem az építő bírálatról van szó. Ha a kritika jogos, hálásan kell fogadnunk és hasznossá tehetjük. (Kevés olyan barátja akad az embernek egész élete során, aki annyira szereti, hogy segítőkész kritikát gyakoroljon vele szemben.)

A negatív indulatú kritika hatása azonban katasztrofális lehet. Összetörheti az ember életén belül Isten munkáját, és néhány pillanat alatt semmivé teheti az évek óta tartó növekedést. Dávid történetében a frigyláda Krisztus kiábrázolója, a Jeruzsálembe hozott láda pedig arról a Krisztusról beszél, aki elfoglalja trónját az ember szívében. Ha ez megtörténik, akkor a Szent Szellemmel betöltött hívő ember nem is tehet mást, minthogy kifejezésre juttassa túláradó örömét. Ez gyakran kihívja maga ellen a hitetlenek ellenséges magatartását, sőt olykor más keresztyén testvérek részéről a megvetést. Az ilyen kritikai magatartás azonban terméketlenséghez vezet.

Nemcsak a személyes életben munkálhatja a kritika a terméketlenséget, hanem a helyi gyülekezet életében is. Vegyük példának azt a gyülekezetet, amelyben a fiatalokra a kritika szüntelen záporesője zuhog. Felelősségre vonják őket ruházatuk, hajviseletük, nyilvános imádságaik és zenéjük miatt. A gyülekezet vezetői – ahelyett, hogy türelmesen vezetnék és tanítanák őket – elvárják tőlük, hogy egyik pillanatról a másikra felnőtté váljanak. Ezek a fiatalok csakhamar elmaradoznak, és más gyülekezetekbe mennek, ahol megértően fogadják őket, az általuk elhagyott gyülekezet pedig elevenen meghal.

Tanuljunk Mikál példájából, hogy az ilyen ítélkező szellem nemcsak az áldozatát sérti meg, hanem azon is megbosszulja magát, aki gyakorolja. A büntetés pedig a szellemi terméketlenség.

Szellemi vagy lelkies

A bibliai görög és számtalan idegen nyelv különbséget tesz szellemi és lelki között. S valóban különbség van egy ember állapotában, az Úrral való kapcsolatában. De tényleg tudjuk mi az eltérés?

Az ember hajlamos hatással lenni a szűkebb, alkalom adtán a tágabb környezetére a szóhasználatával. A bibliafordítások (új és régi egyaránt) szavai gyakran kerülnek át élő nyelvünk szókincsébe. Ez jó. Ugyanakkor sokszor látjuk, hogy egy-egy közösség, felekezet, kiemelkedő igehirdetők, vagy a személyes kapcsolatok, az evangéliumi irodalom útján bizonyos beszédstílussal, szavakkal gyarapítják az adott kör szókincsét. Ez sem rossz dolog. Azonban mi, emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy helyzetek, konferenciák légkörét, embereket ez alapján ítéljünk dícsérően szelleminek, vagy elmarasztalóan lelkiesnek. A hasonló beszédstílus és szóhasználat magabiztossá tehet bennünket, otthonossá helyeket és közösségeket, de ne felejtsük el, ez a látásmód nem szellemi, és ítéletünk hamis lehet.

Hasonlóképpen gyakran halljuk:„ X. Y. szellemi testvér." A dicséret kellemesen érinti az illetőt. De gyakran az ítélet háttere az ő csendes vagy éppen bohém természete. Előbbi pozitív előjellel, utóbbi negatívan. Azt vizsgáljuk, vajon olyan stílusban és szavakat használva beszél-e, amit mi megszoktunk. Vagy sokszor harmadrangú igei kérdésekre adott válasza alakítja a képet bennünk.

A kérdés sok esetben tehát nem: szellemi vagy lelki, hanem: (szub)kultúrálisan megfelelő-e vagy sem. A testvérnek pedig gyakran nem a szellemi állapotát mérjük fel, hanem az öröklött tulajdonságait, szókincsbeli alkalmazkodását vagy éppen olvasottságát. Ítéletünk így lelki(es). Nem kellene ennek így lenni testvérek!

–MZ

Élő Gyülekezetek

Kéthavonta (feb., ápr., júni., aug., okt., dec.) megjelenő evangéliumi gyülekezeti folyóirat.
Kiadja a Hárfa Evangéliumi Kiadó Alapítvány (3300 Eger, Egészségház u. 23.).
Szerkesztők: Maszárovics Zoltán (masza@axelero.hu), Lemperger Róbert (lemperg.r@axelero.hu)
A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és lehetőség szerint mindenkinek megküldjük költségmentesen, aki azt kéri. Adományok a kiadó bankszámlájára fizethetők be: Budapest Bank Rt. 10103513-06216129-00000005
Közlemény: „adomány - Élő Gyülekezetek"; vagy csekken, melyet kérésre küldünk. A példányszámot az igényeknek megfelelően alakítjuk ki, mely ebben a hónapban: 1300 pld. Amennyiben lehetséges, a megrendeléseket a postaköltség miatt összesítve kérjük, vagy nagyobb gyülekezetekben a terjesztőkön keresztül.